

Diskuze k dokumentu Matěj

JAN HANÁK: Dnes máme vlastně jedinečnou možnost vidět Matěje na vlastní oči. Matěji mockrát děkuju za tu příležitost. Já možná začnu tou otázkou...

XXX: Já mám možná technickou otázku úplně na začátek. Matěji, my se tady snažíme mít takovou neformální atmosféru, bylo by v pořádku, kdybychom si navzájem tykali? Můžeme si tykat? Děkuju.

JAN HANÁK: Matěji, tak já jsem Jan nebo Honza. Já mám pocit, že z toho dokumentu to je hodně cítit, že to je vlastně takové potkávání dvou světů a dvou vnímání toho, jaký vlastně svět je. Mě by docela zajímalo, asi u obou, Matěji, Terezko, jak jste se vlastně dokázali najít? To poznávání světů.

TEREZA: Jak jsme se dokázali najít. Tak já jsem znala Matějovu sestru Alžbětu, která nás seznámila, a... chtěl bys k tomu něco dodat, Matěji?

MATĚJ: ...totiž... já nevím jak to... no ono je to tak, že... ono je to vlastně tak, jak si pamatuju... že od chvíle... že od chvíle, kdy mě tady s Terkou seznámila moje starší sestra, chodili jsme většinou do kaváren různě takhle. A většinou teda, většinou to bylo tak, že to bylo tak... chodili jsme většinou v oblasti, v oblasti ulice Údolní je taková kavárna s (malým vězením?), tam jsme často pobývali jakoby příležitostně a bylo to tak, že já jsem si tam často dával čokoládu jako obvykle a... a při takových příležitostech, jak jsme to tam mívali, si pamatuju, že jsme tam různě tak hovořili o mém vlastním osobním životě, dalo by se to tak říct. Díky... díky těmto rozhovorům, jak jsme měly tyhle rozhovory ohledně mého vlastního života, dá-li se to tak říct. Díky nim... díky nim jsme nakonec dokázali i přijít na takovou tematiku, jako... ze které jsme potom mohli utvořit takový dokument, jenom s tou výjimkou, jak už jsem říkal o tom, že některé ty... ty písničky a vlastně... některé ty anglické songy, jak tomu říkám, jsou u mě oblíbené, že jsou u mě natolik oblíbené, že jsem je tam sám vybral, akorát že tam nejsou popsány ode mě, jenže já osobně jak jsem ten dokument poprvé poslouchal, jsem zjistil, že to tam, že to tam nebylo ode mě zmíněno, jak se který z těch songů jmenuje.

TEREZA: Takhle to nějak proběhlo.

JAN HANÁK: Matěji, myslíš si, že dokument opravdu vystihl to, jaký jsi?

MATĚJ: No... ano, protože moje sestra, moje sestra tam nejčastěji povídala něco o tom, že já sám jsem vyrůstal mezi pěti sourozenci čili s jednou sestrou a mezi čtyřmi bratry, jako oprašovaný autistický chlapec.

JAN HANÁK: Oprašovaný? (smích)

MATĚJ: Aspoň tak, aspoň tak si vybavím, že tak v jedné části toho dokumentu bylo řečeno.

JAN HANÁK: Terezko, jaké bylo pro tebe poznávat Matějův svět?

TEREZA: No... bylo to, bylo to krásné. Pro mě... tak já jak už jsem taky předtím několikrát říkala, já si moc vážím toho, že Matějova rodina mě přijala velmi otevřeně a já jsem vlastně znala Alžbětu ze školy, takže tam jsme navázaly nějaký kontakt a ona mi jednou řekla, že „Hele, jeden z mých bratrů má vlastně docela zajímavý příběh. Možná by tě to mohlo zajímat.“ Tak jsme se s Matějem seznámili a začali jsme spolu natáčet a vlastně jeho maminka se mi naprosto otevřela, celkově ta rodina mě přijala mezi sebe, takže to bylo vlastně velmi jednoduché tam vstoupit a pak jsme natáčeli zhruba, jak dlouho, rok? Tak nějak. Nebo půl roku až tři čtvrtě roku. Jsme se tak stýkali, často, a měla jsem natočených zhruba nějakých třicet až čtyřicet hodin materiálu, takže potom spíš byl kumšt z toho vybrat to, co tam v tom výsledném tvaru jako je slyšet nakonec. Jinak to natáčení byl jeden velký krásný zážitek.

JAN HANÁK: A střížna byla strast, jo potom? (smích)

TEREZA: Ne, to byla taky zábava. (smích) Jako bylo to... noo, tak z toho mohla být jako několikadílná série, ale ne, tak bylo to... tak to tak je vždycky, žejo. Člověk toho natočí hodně a pak z toho musí vybrat. Ale já myslím, že to moc dobře znáš, takže... takže tak, no.

XXX: Možná já bych v tomhle místě ráda dodala kontext, který jsme tak trošku naznačili na začátku, a to, že ten dokument byl velmi úspěšný, posbíral řadu ocenění, já asi nejsem schopná zmínit všechna, ale aspoň bych ráda vypíchla, že to vyhrálo na přehlídce Prix Bohemia jako nejlepší dokument. Zároveň na té přehlídce, to už jsme zmiňovali, nebo Honza zmiňoval na začátku, tak před dvěma léty vyhrál také na přehlídce Report jako nejlepší dokument. Promítalo se to, nebo respektive pouštělo se to na řadě zahraničních akcí, včetně International Feature Conference a zároveň to zastupuje taky Český rozhlasový dokument na platformě, která se jmenuje Radio Atlas. Jedná se vlastně o cizojazyčné dokumenty s anglickými titulky. Takže je to velmi úspěšné dílo, možná Terka může ještě doplnit některé ceny, co jsem nezmínila, abychom byli přesní.

TEREZA: No, ještě cenu vládního výboru, ale to...

JAN HANÁK: Prostě co se dalo v té době, to posbírala.

XXX: Proč to zmiňuji je také proto, že bych se ráda zeptala Matěje, jestli mu to udělalo radost, tak velký úspěch dokumentu s názvem Matěj o Matějovi.

MATĚJ: Tak... tak já bych řek takhle... tak já bych řek takhle... takhle... Ten dokument byl vlastně... já... já vlastně od chvíle, vlastně, jak to říct... vlastně před třemi lety, pokud vím, když to poprvé jsem dostal, abych si to poslechl, tak vlastně jsem díky tomu dospěl k závěru, že od chvíle... že od chvíle kdy jsem to před třemi lety poslouchal úplně poprvé se to pojmenovalo mým vlastním jménem, vlastně nechápal jsem, nechápal jsem, co to jméno dokumentu může znamenat. Nechápal jsem, co to jméno dokumentu znamená a není divu, že mě po poslechu toho dokumentu napadlo, že právě ten dokument byl popsáný mým jménem, no a to, že to bude pojednávat o životě s autismem.

XXX: Děkuji.

TEREZA: Matěj vlastně si sám dokonce i přebíral cenu jednu, jeli jsme do Prahy na předávání vládního výboru pro vlastně zdravotně postižené občany české republiky a Matěj sám přebral tu cenu, tak... jestli chceš k tomu zážitku něco dodat?

XXX: Měl jsi radost?

MATĚJ: No, ano.

TEREZA: Všichni jsme měli radost, velkou.

JAN HANÁK: Takže tak. No, mě přijde moc dobré, Matěji, Terezko, že vlastně tady ten, aspoň já to tak vidím, dokument, vlastně správně tady zaznívá, že je stejně tak tvůj, Matěji, jako Terezky. Vy jste oba dva v tom jako naprosto rovnocenně zastoupeni. Někdy to bývá tak, my dokumentaristi tomu někdy podléháme, že točíme o někom a mnohem více to je náš pohled na někoho jiného, na nějaký příběh někoho jiného, ale tady mám pocit, myslím oprávněný, že prostě ty vyprávíš svůj život, ty ukazuješ takový vhled do světa, který třeba mě, já mám trochu jiný svět, ty máš zase trochu jiný svět a někdy je pro mě třeba složitější asi to stejné, co pro tebe, jak já vidím svět, jak Terezka vidí svět, proč přemýšlí takhle nebo ne, tak mě tento dokument snad dokázal otevřít zrak proto, jak ho vidíš ty, že ti tak jako... Mě by docela zajímalo, jestli jsi, teď to bude strašně šroubovaně a komplikovaně, jestli jsi

během toho natáčení a střihu potom jaks to poslouchal na různých těch předávání cen a tak podobně, si můžeš říct, že jsi víc pochopil svět třeba Terezky, kterou jsi skrze to poznal.

MATĚJ: No, totiž, totiž, já nevím, já nevím, jak bych to řekl, já nevím, jak bych to řekl. Protože, protože, já teda vím jenom, vím jenom, vím jenom, že mě tady s Terkou seznámila moje starší sestra, ale... se omlo-se omlouvám ale moc jako moc ze své vlastní hlavy toho nevím.

JAN HANÁK: Já se omlouvám, že jsem byl moc šroubovaně. Možná Matěji, Terezko, jestli by vám to nevadilo, zeptáme se taky studentů a nejenom studentů, všechny, kdo tady jste jako hosté Audiocafé, jestli byste nesměřovali svůj dotaz nebo svou... nejenom dotaz, možná i nějakou inspiraci, flexi toho, co jsme teďka slyšeli.

STUDENTKA: Já jsem se chtěla zeptat, Matěji, my bohužel budem muset dřív, takže se chcu-jít trošku dřív-takže se chci zeptat, jestli část toho soundtracku, tech písniček, zpíval ty.

MATĚJ: No, začátek a konec jistě je zajímavý. To, čeho jste na začátku a na konci byli svědky byla, byla a-americká anglicky nazpívaná píseň s anglickým názvem Ninety hundreds miles, která je nazpívaná z mojí oblíbené počítačové hry Mafia 2 v podání amerického interpreta Barryho Mermana.

TEREZA: Ale jinak vlastně všechny písničky jsou zpívané Matějem a tam pod tím je vždycky ten podklad, třeba co si pouští z YouTubu nebo tak, ale veškeré ty písně jsou zpívané Matějem.

STUDENTKA: Děkuju.

TEREZA: Stejně tak ten klavír v tom, jak hraje Matěj.

JAN HANÁK: Mě přijde taky docela zajímavé to, jakým způsobem je ten dokument, který Matěj vypráví, Matěji ty vyprávíš, tvá rodina vypráví a je vlastně paralelně stříhaný s těmi, s tím záznamem toho divadelního představení. Kdy tě třeba Terezko napadlo použít zrovna tenhle ten způsob, byl to třeba důvod, abys přiblížila ten Matějův svět, jestli tě napadlo použít divadlo?

TEREZA: No, tak to divadelní představení, já jsem to vlastně natočila celé, to má, kolik to má, asi hodinu, že? Nebo hodinku a-

MATĚJ: No, teda, pokud, pokud se nemýlím v odvedených propočtech, tak já jak jsem viděl ten záznam, co z Hradiště mám, tak má to nějakých... jenom hodinu třidvacet minut, nevím teďka přesně.

TEREZA: Tak hodinu třidvacet minut, zhruba. A vlastně z toho potom jsem to prostě opoznámkovala, procházela jsem ten text. Některé ty scény, které tam jsou z toho použité, tak asi mohou fungovat taky jako účinná zkratka něčeho, co se třeba nepodaří natočit v průběhu natáčení jako takového, některé scény, tak ty jsou naopak obsažené v tom divadelním představení a můžou fungovat vlastně jako dobrá zkratka právě přiblížení nějaké problematiky, tak mi to přišlo vlastně jako lepší to tam použít, že je to srozumitelnější.

XXX: Já bych možná pro kontext ještě bych ráda se zeptala, jestli můžu, přiblížit ten cyklus Dobrá vůle, který jsme vlastně na konci slyšeli, že ten dokument zazněl v rámci cyklu Dobrá vůle na dvojce a vlastně je to první dokument, který se dělal pro ten cyklus, tak pokud to někoho zaujalo, třeba bude chtít víc, tak jestli nám to můžeš stručně představit.

TEREZA: Cyklus Dobrá vůle existoval spoustu let, už teďka neexistuje, a byl to cyklus, hlavní dramaturgyně byla Lenka Svobodová a byl to cyklus zaměřený na příběhy všedních hrdinů, to tak nazývala. Měly to být nějaká třeba každodenní problematika s nějakou pozitivní zprávou, že prostě není potřeba dělat jenom dokumenty o tom, jak někdo si někde řeže žíly a něco se hrozného děje ve

světě, ale že můžeme přinášet i pozitivní zprávy a že i vlastně každý z nás může mít nějaký příběh, který může pozitivně ovlivňovat běh světa, když to takhle řeknu...

XXX: prostě příběhy všedních hrdinů.

TEREZA: ...že i někdo, kdo, já nevím, každý den chodí pomáhat sousedce, protože něco, a že i ty malé věci můžou jako měnit svět k lepšímu. Takže tady tohle to byl příběh taky všedního hrdiny Matěje, který vlastně... byla to snaha o přiblížení této problematiky nějak širší veřejnosti a prolomení nějakých třeba bariér veřejnosti, které tam mohly být.

JAN HANÁK: Možná docela zajímavé zmínit, že zrovna, když už tady zmiňujete Dobrou vůli, to byl vlastně jedenáctiletý nebo víc... No byla to dlouhá dramaturgická řada, která byla v podstatě týdenní, to byla hodně dlouho a to to Tereza tady říká, tak to skutečně bylo takový základní sužet (subject) toho, ten, ta Dobrá vůle skončila v loňském roce s tím, že když dostala vyhazov, tato paní dramaturgyně, to se nedá říct jako korektněji asi, ale jako velmi bych doporučoval, kdyby vás to zajímalo, tak se na to podívat, nebo poslechnout si některé věci, protože skutečně člověk by si řekl, že tady toto téma se vyčerpá ve chvíli, ale vono ne. Jako ta barevnost tam přece jenom jako je. Jsou to všechno půlhodinové stopáže, nebo necelá půlhodina, a je taky docela zajímavé, jak do té půlhodiny je nutné vlastně vystavět příběh takhle jako byl třeba o Matějovi.

TEREZA: Tak je tam ale jako spousta zajímavých jiných jako příběhů, a hlavně se tam dá najít jako opravdu cokoli, že člověka to ani nenapadne, že ono to možná zní jako trochu nudně, že jako dobré zprávy, ale ve skutečnosti to tak vůbec není a můžou to být jako hodně zajímavé věci a neznamena to, že to není o nějakých jako třeba problémech nebo tak. Ten cyklus rozhodně jako ty problémy jako nepotlačuje, jo, že to se tam taky řeší, ale vždycky se tam snaží ti tvůrci najít nějakou prostě ten jako pozitivní úhel pohledu nebo něco co to může vlastně přinést, z čeho se může vlastně ten člověk poučit a nějak potěšit třeba... inspirovat, tak.

JAN HANÁK: Mimochodem, Matěji, Terezko, nastala během tvorby tady toho dokumentu u vás někdy situace, kdy jste téměř propadli zoufalství, že to snad už nikdy nedotočíte?

TEREZA: Já nevím. Měl jsi ze mě někdy pocit, že už to nedotočíme?

JAN HANÁK: Třicet čtyřicet hodin, to je dlouhá doba...

TEREZA: Zdálo se ti to někdy?

MATĚJ: Přemýšlel jsem o tom, přemýšlel jsem o tom. Nemohlo se to, nemohlo se to, nemohlo se to nikdy stát, že bych se tím nechal uštvat. Akorát jsem dospěl přitom, jak jsme to různě tak vytvářeli, došel jsem k důležitému závěru, že jedinou možností je, jediná možnost je, jak se z té tvorby dokumentu příliš neunavit, jak se na to... nešlo příliš rychle, protože já když dělám něco takového, tak nevím, nevím, jakou variantu vybrat, pak jaké jiné varianty zkusit, nedokážu se pro nic rozhodnout.

JAN HANÁK: Je to tak? (smích)

MATĚJ: No, a ještě tak se stává, že, to jsem asi zmínit zapomněl, ale stává se mi to velmi často, že já často zažívám, když mám odpovědět na danou otázku, tak zjevně zažívám takzvané výpadky paměti.

JAN HANÁK: To se mi taky stává.

XXX: A komu ne. (smích) Uzára nám tu pro vás nějaká otázka?

STUDENTKA: Uzára. Já jsem se tě chtěla zeptat, jestli děláš toho pečovatele.

MATĚJ: Ne, nenene ne, ne, to bude omyl. Prosim, na tuhle otázku to řeknu že to, co si myslíte, že dělám za obor, to vám musí být nějaký omyl. Tohle musí být nějaký omyl. Tohle, tohle co letos dělám za obor přece není žádný obor pečovatele, protože za tu dobu, za tu dobu, co jsem na pečovateli byl, za tu dobu je to už sedm let zpátky, ale já potom, co jsem, potom, co jsem dokončil tříletý obor pečovatele tak to bylo tak, že jsem, že jsem pak přestoupil na ulici Údolní, že jsem tam přestoupil na čtyřleté studium na Vesně na střední škole v oblasti ulice Údolní nedaleko zastávek Obilní trh a Komenského náměstí a tam jsem byl vlastně jenom pouhé tři roky na oboru sociální činnost, v kterém já jsem si osvojoval ty schopnosti z pečovatelského oboru, co jsem měl. Pak se stalo, když jsem byl ve třetím ročníku, tak pak se tam stalo, že jsem musel, že jsem musel pak pak z té školy na Údolní odejít a musel jsem se pak vrátit zpátky na (název ulice, nedokázala jsem rozklíčovat), kde jsem před tím studoval pečovatele, takže teď jsem zpátky na (název ulice) na střední škole pro zdravotně znevýhodněné a tentokrát tam, tentokrát se tam uplatňuju na tříletém oboru maséra. Ale ono je to, ono to má takový rozdílový význam, není to, není to takový ten, není to takový ten obor maséra, kde se maturuje, ony jsou tam, ony jsou tam na výběr různé obory, ale to já jsem, to já jsem nakonec potom, co se se mnou o tom radili rodiče, potom to bylo tak, že já teď jsem vlastně na tříletém oboru maséra na učňáku, kde vlastně maturovat nebudu, takže vlastně jsem na oboru, kde to bude, který budu mít jen ukončený závěrečnou zkouškou a budu ho mít zakončený získáním výučního listu jako jsem to měl kdysi na pečovateli.

JAN HANÁK: To je komplikované. (smích)

XXX: Matěji, jsi stále ještě speciální strýček na pohádky, tady jak jsme slyšeli v tom dokumentu?

MATĚJ: Já jsem, já jsem takhle byl už zhruba asi tři roky zpátky, když se mi narodil první synovec, můj synovec Eliáš Kubíček, tak ten byl narozený jako první a ještě potom minulý rok, minulý rok, ještě když jsem, ještě když jsem no vlastně studoval ve škole tak to bylo tak, asi tak ten minulý rok, ještě když jsem byl na vozíku, tak to bylo tak, že se mi, že se mi dvanáctého června podle kalendáře svaté Antonie narodil druhý synovec, který má, který je speciálně pojmenovaný Jáchym Jakub Kubíček. Čili ono se zdá, že můj druhý synovec má dvě jména, ale ono je to tak, že to první jméno má, tím prvním jménem je pojmenovaný i po mém nejstarším bratrovi a druhé jméno má po svém otci, tedy po mém švagrovi Jakobovi.

XXX: A to třetí je příjmení.

JAN HANÁK: Už chápu těch třicet až čtyřicet hodin materiálu. (smích) Je mezi vámi ještě třeba nějaká dotaz nebo naopak jako nějaká, nevím doznění, ano?

STUDENT: Matěji, dají se někde poslechnout písničky, které ty zpíváš, nebo to je jenom pro ten dokument?

MATĚJ: No tak, no tak, no tak na to vyhledání písniček je možné použít stránky YouTube, samozřejmě. A to, ale to...

TEREZA: On by si rád poslechl nějaké záznamy, na kterým ty zpíváš. Jsou nějaké záznamy, které já jsem, mám toho hromadu doma, co jsem natočila, a potom Matěj vystupuje často, tam zpívá ve sboru...

MATĚJ: No, no, já totiž mám takový význam tak, já totiž mám pro zpívání takový význam, že vystupuju hned v několika souborech, protože mám ještě navrch komorní soubor, do kterého jsem začal chodit ještě na (24:40 název školy/ulice) a jinak klasicky zpívám...jinak je to tak, že zpívám ve školním souboru, ve školním souboru v mojí škole, v kterém jsem hlavně pověřený moderovat repertoáry a stejně tak to mám i v souboru u... v pěveckém souboru Auband, což je vlastně hudební

kroužek, který funguje pod vedením příspěvkové organizace Základní školy Brno Štolcova a já i v tom... i v tom kroužku zvaném Auband jsem hlavně... vlastně ti vedoucí, co to vedou, tak vlastně mě pověřují, abych odmoderovával... abych uváděl ty písničky v repertoárech co máme... ne vlastně ono je to tak, že se sestavují vlastně... že se dělají ty repertoáry, jak jdou ty písničky po sobě a já, který mám osvojené moderování, tak já postupně ty písničky uvádím, protože tak... já osobně bych k tomu měl ještě připojit návrh, že na moderaci repertoárů jsem výhradně inspirovaný a mám k tomu přesný postup... tento inspirativní postup mám-mám do paměti nacvičený po několika našich zažitých koncertech i po několika shlédnutých, dá-li se to tak říct, oficiálních koncertních záznamech, které jsem... které jsem s panem Markem Ebenem viděl a pan Marek Eben se svou skupinou na tom vystupovali a já vlastně takhle, já vlastně takhle jsem našel tu příležitost prostě jak se na tý moderaci repertoáru zacvičovat.

JAN HANÁK: Tak je vám jasná odpověď? (smích)

TEREZA: Můžu vám poskytnout kdyžtak nějaké záznamy, kdybyste to potřeboval, nějaké písničky, co jsme nahrávali.

XXX: Zajímá ještě něco někoho, když ne tady na Matěje, tak třeba na Terezu, na autorku dokumentu?

JAN HANÁK: Případně jestli... mě by docela zajímalo jako jakým způsobem to oslovilo vás? Co vám ten příběh vlastně řekl, co jste z toho poznali, jestli-jestli třeba jste... máte pocit, že jste trochu poznali svět Matěje a vůbec jako lidí s autismem, jestli vám to něco dalo, co jste nevěděli... nebo je vám všecko úplně jasný? ...Ano?

STUDENT: Já jsem si teda myslel, že když má někdo jako autismus nebo poruchu toho spektra, tak že musí být introvert, ale Matěj teda na mě tady působí dost extrovertně, že je snad i rád mezi lidmi a rád mluví, to bych tak vyzvedl...

JAN HANÁK: No, to je zajímavé.

XXX: Jsi extrovert, Matěji?

MATĚJ: Emh... a... emh... a... význam tady té otázky... promiňte, ale ten význam té otázky... špatně to chytám.

JAN HANÁK: Rozumím. Vašek se ptá, že si vždycky myslel, že lidi s autismem jsou takoví uzavření do sebe, jo? Že prostě moc nemají rádi společnost, ale má pocit, z toho dokumentu i z tebe teďka, že ty takový nejsi, že společnost máš moc rád.

MATĚJ: No... No... No... eh... no... v jedné té části toho dokumentu ještě dřív, než se tam začala hrát eh... v klavírovém podání, než se tam začala hrát anglická píseň od pana Leonarda Cohena, tak ještě-jště pár minut před tím jsem tam zmiňoval... mám dojem, že jsem tam ještě předtím zmiňoval něco o tom, že ti lidi jsou v některých oblastech hrozně šikovní a já jsem tam ještě pak zmiňoval něco o tom, že... jsem to tak zmiňoval o sobě to mám.

TEREZA: A jsi rád mezi lidmi?

MATĚJ: No ano. Pak... pak ještě ten autismus... já jako... já jako jediný v rodině jsem ten, kdo žije s autismem. Navíc asi je to tak, že jak mám ten-jak mám ten autismus, se kterým jsem právě vyrůstal... už jsem se s autismem asi tak narodil. Už jsem se tak narodil.

JAN HANÁK: Jak se v té divadelní hře, která v tom dokumentu je, tak tam ten herec říká, že vlastně nechce ten autismus. Napadlo to někdy tebe?

MATĚJ: Přemýšlel jsem o tom, i když jsem to... i když jsem ten dokument poprvé poslouchal, tak... přemýšlel jsem o tom. Nemůžu se jen tak... nemůžu se jen tak zbavit toho... autismu, který mám už ve svém životě, protože-protože jsem se s ním už tak narodil a já jsem díky tomu... já díky tomu, jak jsem si vzpomněl, že už jsem se tak narodil s autismem, došel jsem k důležitému závěru, že nad autismem jsem přemýšlel, vážně, ale-ale prostě jinak s autismem to nejde. Jinak s autismem to nejde.

XXX: Bylo ještě na vás Terezo nějaké třeba téma, o čem jste s Matějem mluvili nebo... a co tam nezaznělo, protože to třeba jste zhodnotili, že už je to příliš osobní nebo že už je to nějak jako nepublikovatelný, nebo něco takového bylo?

TEREZA: To si myslím, že asi už jako nějak... tak samozřejmě jsem toho nepoužila spoustu, že jo, toho materiálu bylo hodně, ale myslím si, že už jsme spolu od začátku jednali naprosto otevřeně, a to o čem jsme se bavili, to, co mi přišlo, že by to mělo jako spatřit světlo světa z toho záznamu, tak to tam je. Nemyslím si, že bych jako tam něco radši skrývala, tak to ne, jako... to natáčení bylo hlavně o otevřeně už od začátku a myslím si, že i ten stříh a ten výsledný dokument je prostě tak otevřený, jak jen může být. Nemyslím si, že bychom cokoliv zatajili, že by to už jako bylo příliš kontroverzní nebo tak. To se asi nestalo.

JAN HANÁK: A byli jste v tom sladění, jo? Nebylo to třeba tak, že by Matěj řekl: Tohle nechci, aby tam bylo?

TEREZA: Eh... tak, ty tam máš nějakou výtku, že jo?

MATĚJ: O tom snad jen... v tom dokumentu, jak jste to poslouchali ode mě, tak o tom jen s výjimkou té písně od Leonarda Cohena jsem jaksi nepřemýšlel, protože... no protože měl jsem, měl jsem v té době, měl jsem v té době, měl jsem v té době ohledně té písně nezvyk na vícehlas a na takové... na takové písně jsem právě nebyl zvyklý před těmi třemi lety do vícehlasu. A za tu dobu... jinak ale za tu dobu... za tu dobu, co jsem to... za tu dobu co jsem to párkrát ten dokument o samotě poslouchal, já už jsem se s tím... já už jsem se s tím... já už jsem se za tu dobu s tím tak nějak smířil.

JAN HANÁK: Kolikrát jsi ho poslouchal, ten dokument?

TEREZA: To by mě taky zajímalo.

MATĚJ: No, to je... tady se bohužel budu muset omluvit, ale to je obzvlášť pro mou fenomenální paměť... tedy někdy mám často výpadek... velmi komplikovaná otázka...

JAN HANÁK: Pro mě určitě, já bych si to nepamatoval.

TEREZA: Já si to za sebe taky nepamatuju, kolikrát jsem to slyšela, hlavně při stříhu.

JAN HANÁK: Marti?

XXX: Já jsem chtěla na to navázat, kolikrát viděl tu divadelní hru, ale to bude asi podobně komplikovaná otázka.

MATĚJ: Nene, nene. Nenene, je to akorát tak čtyři roky zpátky, že teďka jsem si-jsem si dokázal už tak nějak vybavit, že jsem tu divadelní hru od Michala (34:37) viděl poprvé před čtyřmi lety a jaksi byl přítom, jaksi byl přítom taky Kubíček, můj švagr-můj švagr a ono to bylo tak... ono to bylo tak, že před čtyřmi lety jsem to viděl poprvé a... že pak jsem to viděl pak o rok později jsem to viděl v Buranteatru nedaleko Grohovy, tady v oblasti Brna a potom... a potom, pokud teda si to dokáži vybavit ve svých vlastních propočtech, řekl bych, že naposledy-naposledy, co si to vybavím, jsem to viděl... taky... taky v rámci studia... taky v rámci studia ve škole na Vesně, akorát s tou výjimkou, že jsem to viděl naposledy v divadle Polárka. Tam to asi bylo... tam to asi bylo naposledy, co si to vybavím.

JAN HANÁK: No, já myslím, že možná je čas...

XXX: Nebo tady někomu ještě neuzrála poslední otázka na jazyku, aby ji položil? Má poslední šanci, než přejdeme do... i když teď to je stále neformální... ale ještě méně formálnější části večera?

STUDENT: Já bych se chtěl, Matěji, nakonec takhle zeptat, jestli... jestli ses někdy seznámil taky s někým, kdo žije s autismem?

MATĚJ: No... no... eh... o tom, o tom já osobně jaksi nevím. O tom-o tom já jaksi nevím, protože- protože u mě je to tak, že za tu dobu-za tu dobu, co jsem... za tu dobu co jsem s autismem mezi pěti sourozenci vyrůstal... za tu dobu, co jsem s autismem mezi pěti sourozenci vyrůstal... za tu dobu jsem... za tu dobu se mi tady tohle... za tu dobu se mi tady tohle nikdy nestalo.

JAN HANÁK: To je dobrá tečka.

MATĚJ: Ano... ano... ano já to potvrzuji, tak jak si to pamatuji ze svého vlastního života, protože za tu dobu... za tu dobu, co jsem vyrůstal mezi pěti sourozenci jako jediný autistický chlapec, se mi tady tohle nikdy nestalo.